

"Mâsiyetin mahiyetinde, bilhassa devam ederse, küfür tohumu vardır." cümlesini izah eder misiniz?

Masiyet, *günah*, *isyan* ve *fisk* anlamlarına geliyor. Her günah içinde, özellikle de ısrarla ve devamla işlenirse küfre gidecek bir yol bulunuyor. Üstad Hazretleri bu hususu şu şekilde izah ediyor:

"Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor."

"Meselâ, utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının ıttılardan çok hicap ettiği zaman, melâike ve ruhaniyâtın vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emâre ile onları inkâr etmek arzu ediyor."

"Hem meselâ, Cehennem azâbını intaç eden büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennemin tehdidâtını işittikçe istiğfarla ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennemin ademini arzu ettiğinden, küçük bir emâre ve bir şüphe, Cehennemin inkârına cesaret veriyor."

"Hem meselâ, farz namazını kılmayan ve vazife-i ubudiyeti yerine getirmeyen bir adamın, küçük bir âmirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebedin mükerrer emirlerine karşı farzında yaptığı bir tembellik, büyük bir sıkıntı veriyor. Ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve mânen diyor ki, keşke o vazife-i ubudiyeti bulunmasaydı! Ve bu arzudan, bir mânevî adâvet-i İlâhiyeyi işmam eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir şüphe, vücud-i İlâhiyeye dair kalbe gelse, kat'î bir delil gibi ona yapılmaya meyleder; büyük bir helâket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki, inkâr vasıtasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i ubudiyetten gelmeye mukabil, inkârda milyonlarla o sıkıntıdan daha müthiş mânevî sıkıntılara kendini hedef eder. Sineğin ısırmasından kaçıp yılanın ısırmasını kabul eder."(1)

Şayet kişi işlediği günahları tövbe ve istiğfar ile imha etmez ise, işlenen o günahlar kalbin beyaz ve nurani yapısını siyahlandıra siyahlandıra, en sonunda imana

kabiliyet kalmayacak bir şekle ve kıvama getirir ve Allah'a düşmanlık kaçınılmaz hale gelir. Nefis, günahların müptelası ve tiryakisi Allah'ı da günahlara engel bir tehlike addetmeye başlar. Hâl böyle olunca, müptela olduğu günah hesabına önce Allah'a düşman olma sonra da Allah'ı inkâr etme meyli ve arzusu insanda oluşur ki günahın içindeki küfür tohumu da bu anlamdır.

Özetle, günah ile küfür arasında kuvvetli bir bağ vardır. Şayet günah tövbe ve istiğfar ile imha edilmez ise, bu bağ bir şekilde küfre incirar eder. Bu sebeple günahlar hakkında dikkatli ve hassas olmak ve takvaya önem vermek gerekir.

(1) bk. [Lem'alar, İkinci Lem'a.](#)